

Arrest
nr. 95 417 van 18 januari 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 27 augustus 2012 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 juli 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 oktober 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat A. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1.1. Blijkens de bestreden beslissing inzake verzoeker, A.M., luidt het asielrelaas als volgt:

“U bent een Russisch staatsburger van Koemiekse origine. U werd geboren op 29 april 1985 in Buynaksk (Dagestan). In maart 2011 huwde u traditioneel en op 18 juli 2011 officieel met M.S. (O.V. 6.951.747), met wie u samen in België verblijft.

In 1997 ontstond op de werkplaats van uw vader, Mu. Na., een ruzie tussen twee werknemers, Ak. en Ab. Uw vader trachtte de gemoederen te bedaren en nam Ab., de sterkste, aan de kant, waarna Ak. Ab. neerstak met een mes, en deze laatste overleed. Ak. werd omwille hiervan veroordeeld tot drie jaar gevangenisstraf. Een jaar later overleed Ak.. Ab. had drie zonen die door de moord zonder vader opgroeiden. Later bleek dat zij uw vader de dood van hun vader verweten.

Op 30 maart 2011 werd uw vader aan uw ouderlijke huis doodgeschoten. De politie en ambulance kwamen ter plaatse en ze brachten het lichaam van uw vader over naar het centrale

ziekenhuis in Buynaksk waar vervolgens een expertise naar zijn overlijden werd uitgevoerd. De politie startte tevens een moordonderzoek op. Nadat de expertise was afgerond werd het lichaam van uw vader vrijgegeven opdat jullie hem konden begraven. Op de derde dag van de begrafenis van uw vader vernamen uw broer, Mu. Ni., en uw oom S., de jongste broer van uw vader, van de stadoudsten dat uw vader werd vermoord in het kader van een bloedwraak door de oudste zoon van Ab., I. genaamd. I. had zijn daad via de stadoudsten zelf aangekondigd.

Aanvankelijk waren u en uw broer Ni. uit op weerwraak. U kwam na verloop van tijd echter tot het inzicht dat weerwraak geen nut zou hebben en het de situatie enkel in stand zou houden, waarop u van het idee afstapte. Uw broer Ni. wilde de weerwraak echter voortzetten. Hierdoor ontstond er ruzie tussen u en uw broer.

Eind juli 2011 werd u nabij uw huis aangehouden door medewerkers van de stedelijke politiedienst (GOVD) en vervolgens drie dagen vastgehouden.

Eind oktober 2011 werd u wederom, van thuis uit, aangehouden door medewerkers van de GOVD en deze keer vijf tot zes dagen vastgehouden. U kwam telkens vrij nadat uw oom S. u had vrijgekocht.

U werd tijdens uw aanhoudingen aangesproken over uw broer Ni. en diens geloofsbedrijving. Ze beschuldigden u en uw broer ervan wahabieten te steunen. Na uw tweede aanhouding hebt u geen gelijkaardige problemen met de ordediensten gekend. U vermoedde dat zij u met rust hadden gelaten omdat bij u thuis niets bezwarend werd aangetroffen. Uw broer Ni. werd enkele keren door de ordediensten gecontroleerd, maar niet aangehouden.

Op 19 november 2011 deelde Ni. u mee dat hij de dag voordien I., de oudste zoon van Ab., had vermoord. Hij had I. doodgeschoten in Makhatchkala. Hij waarschuwde u voortaan voorzichtig te zijn. Via de stadoudsten bracht Ni. het nieuws over tot de familieleden van I.

Op 12 december 2011 deelde de vrouw van Ni. u mee dat uw broer niet thuis had overnacht. Sindsdien is hij spoorloos verdwenen. Drie dagen later deed uw oom S. aangifte van de verdwijning van Ni. bij de GOVD van Buynaksk. Tot op heden weet u niet waar uw broer zich bevindt, noch of hij nog in leven is.

Eind december 2011 ondernam uw oom S. een verzoeningspoging met de overige zonen van Ab., die echter mislukte. De zonen van Ab. wilden weten waar Ni. zich bevond. Zij zouden op hun beurt hun oudere broer I. wreken en u zou, bij afwezigheid van Ni., het volgende slachtoffer zijn binnen de bloedwraak.

Ten einde raad richtte u zich op 6 januari 2012 tot de GOVD van Buynaksk, waar u aangifte deed van de dreiging die u ondervond in het kader van de bloedwraak. U meldde er niet dat uw broer iemand had vermoord. In verband met uw aangifte werd u op 10 en 16 januari 2012 opgeroepen door de GOVD van Buynaksk. Men wilde dat u hen zou voorzien van verklaringen van getuigen van de bloedwraak. U weigerde dit te doen, omdat u problemen met de getuigen wilde vermijden, waarop uw aangifte werd opgeheven.

Op 29 januari 2012 vertrokken u en uw vrouw met een chauffeur met een wagen van Buynaksk (Dagestan) naar Moskou, waar jullie met een andere chauffeur met een personenwagen doorreden naar Kaliningrad (Rusland). In Kaliningrad reden jullie ten slotte verder met een derde wagen naar België, waar jullie aankwamen op 1 februari 2012 en diezelfde dag een asielaanvraag indienden. Na uw aankomst in België vernam u van uw vrienden dat uw oom S. overleden is.

Ter staving van uw asielaanvraag leggen u en uw vrouw volgende documenten voor: de Russische binnenlandse paspoorten van u en uw vrouw, uw rijbewijs, de geboorteakte van uw vrouw, uw huwelijksakte, en de overlijdensakte van uw vader."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.1.2. De motivering van de bestreden beslissing inzake verzoeker, A.M., luidt als volgt:

"Uit uw verklaring blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten, omdat u in Dagestan verwickeld bent in een bloedwraak, met de zonen van een zekere Ab., die 14 jaar geleden in het bijzijn van uw vader werd vermoord.

U bent er echter niet in geslaagd uw asielrelaas aannemelijk te maken.

Eerst en vooral kon u onaannemelijk weinig informatie verschaffen met betrekking tot het kernaspect van uw asielrelaas, met name de bloedwraak. Daarbij werd in uw hoofde tevens een manifest gebrek aan interesse te worden vastgesteld in verband met deze bloedwraak en werden enkele inconsistenties vastgesteld tussen uw opeenvolgende verklaringen.

Zo kende u de familienaam niet van Ab. en zijn drie zonen (CGVS I, p. 3-4, 13; CGVS II, p. 4), waarvan de oudste zoon uw vader op 30 maart 2011 had omgebracht om zijn eigen vader te wreken, en op zijn beurt door uw broer op 18 november 2011 werd omgebracht, waarna u, in het bijzonder sinds de verdwijning van uw broer op 12 december 2011, vreest het volgende slachtoffer in deze bloedwraak te worden (CGVS I, p. 11-18). U kende verder evenmin de voornamen van de overige zonen van

Ab., die op hun beurt de dood van hun oudste broer I. zouden wreken, gezien zij geen gehoor gaven aan de verzoeningspoging die uw oom ondernam eind december 2011 (CGVS I, p. 14; CGVS II, p. 4).

U wist ook niet precies waar in Makhatchkala de zonen van Ab. wonen (CGVS I, p. 13), hoewel uw broer Ni. de oudste zoon I. er wist op te sporen en hem er vermoordde (CGVS I, p. 17; CGVS II, p. 4), en uw oom S. er eind december 2011 met een delegatie van ouderen nog naartoe trok in het kader van een verzoeningspoging (CGVS I, p. 14-15; CGVS II, p. 11).

U hebt hoegenaamd niet trachten te achterhalen wie uw belagers precies zijn, noch waar zij precies verblijven. U hebt zich hierover geenszins geïnformeerd bij uw oom, de stadsoudsten, of uw broer, die hier allen wel op de hoogte van zouden zijn geweest, noch bij de vrienden en ex-medewerkers van uw vader over wie u verklaarde dat zij Ab. en zijn familieleden kennen (CGVS I, p. 13-15, 16-17; CGVS II, p. 4).

U verklaarde zowaar dat het voor u geen nut had te weten wie zij waren (CGVS II, p. 4). Dit is des te opmerkelijk, gezien u verklaarde een aangifte te hebben gedaan bij de stedelijke politiedienst (GOVD) op 6 januari 2012 omwille van de dreiging die u vanwege hen in het kader van de bloedwraak ondervond (CGVS I, p. 18; CGVS II, p. 10).

Dat u niet weet wie uw belagers, voor wie u uit vrees voor uw leven uw land hebt verlaten, precies zijn, noch waar zij verblijven, en dat u dit op geen enkele manier hebt trachten te achterhalen alvorens zich te beroepen op internationale bescherming, is niet aannemelijk (CGVS I, p. 21; CGVS II, p. 12-13).

U kende evenmin de familienaam van Ak., die Ab. in 1997 om het leven bracht, waardoor de bloedwraak in het kader waarvan u uw land bent ontvlucht is ontstaan (CGVS I, p. 13; CGVS II, p. 5). U wist voorts niet of Ak. broers dan wel zonen had, waar zijn familie woonachtig is, noch of zij problemen kende met de familie van Ab. (CGVS II, p. 5-6), gezien Ak. rechtstreeks verantwoordelijk was voor de dood van Ab. en zijn familie na zijn dood volgens de regels van de bloedwraak in de eerste plaats gevisieerd zouden worden. Ook deze elementen hebt u allerminst trachten te achterhalen (CGVS II, p. 5).

Bovendien werd in dit verband een tegenstrijdigheid opgemerkt tussen uw onderlinge verklaringen. Zo verklaarde u aanvankelijk tijdens uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal dat er geen bloedwraak werd uitgesproken tegen de familie van Ak., gezien hij zelf een natuurlijke dood stierf en hij geen kinderen zou hebben gehad (CGVS I, p. 14).

Nadien verklaarde u dan weer tijdens uw tweede gehoor op het Commissariaat-generaal dat u vermoedde dat Ak. 'een gezin' had.

Toen u werd gewezen op uw eerdere verklaring dat Ak. geen kinderen zou hebben gehad, verklaarde u niet te weten of hij dan wel kinderen had en dat u de term 'gezin' breder definieert (CGVS II, p. 5-6). Deze uitleg verklaart echter niet waarom u aanvankelijk verklaarde dat Ak. geen kinderen had, terwijl u later antwoordde dat u eigenlijk niet wist of hij al dan niet een gezin had, waardoor u de vastgestelde tegenstrijdigheid bijgevolg niet opheft (CGVS I, p. 13; CGVS II, p. 5-6).

Daarnaast verklaarde u dat de stedelijke politie van Buynaksk een moordonderzoek opstartte naar de moord op uw vader.

U wist hoegenaamd niet wat in het kader van dit moordonderzoek door de politie werd ondernomen, noch of het onderzoek nog steeds lopende is. U wist ook niet of de moordenaar van uw vader eventueel ooit in verdenking was gesteld door de politie.

Uit uw verklaring blijkt dat u zich allerminst hebt geïnformeerd het onderzoek van de politie naar de moord op uw vader. U verklaarde dat uw oom S., die reeds overleden is, zich met deze zaak bezig hield (CGVS I, p. 15-16; CGVS II, p. 2-3). U wist evenmin of er door de ordediensten een moordonderzoek werd opgestart naar aanleiding van de moord op I., de oudste zoon van Ab., waar uw broer Ni. verantwoordelijk voor was, en ook hierover hebt u zich geenszins geïnformeerd (CGVS I, p. 17; CGVS II, p. 5).

Ten slotte verklaarde u dat uw broer Ni. op 12 december 2011 spoorloos verdween, waarna uw oom S. op 15 december 2011 een aangifte deed van zijn verdwijning bij de GOVD van Buynaksk.

U was ook in dit verband allerminst op de hoogte van wat de stedelijke politie precies ondernomen had naar aanleiding van de aangifte van uw oom, noch wist u of een officiële zoektocht naar uw broer nog steeds lopende is, en u hebt hier op geen enkele manier naar geïnformeerd (CGVS I, p. 12; CGVS II, p. 7, 9).

U verklaarde aanvankelijk wel, tijdens uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal, dat met betrekking tot de verdwijning van uw broer een opsporingsbericht werd verspreid.

Tijdens uw tweede gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde u dan weer niet te weten of er een opsporingsbericht van uw verdwenen broer werd verspreid (CGVS I, p. 12; CGVS II, p. 7-8).

U weet niet waar uw broer zich bevindt, noch of hij nog in leven is. Er moet worden opgemerkt dat u hierover ook inconsistente verklaringen aflegde.

Tijdens uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde u te vermoeden dat uw broer de rebellen is gaan vervoegen in het bos. U zag geen andere reden die zou verklaren waarom uw broer zijn

gezin zou hebben verlaten (CGVS I, p. 4-6, 21). Uit uw verklaring op Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) blijkt daarentegen dat u vermoedde dat uw broer is ondergedoken uit angst voor represailles van de familie van Ab. (DVZ, vragenlijst, vraag 3.5).

Toen u werd gewezen op uw eerdere verklaring op DVZ, ontkende u dit er te hebben verklaard (CGVS I, p. 21), wat deze vastgestelde ongerijmdheid niet opheft.

Ten slotte is het opmerkelijk dat u, behoudens navraag te doen bij uw vrienden in uw herkomstland, hebt nagelaten verder te informeren naar wat met uw broer is gebeurd of waar hij zou kunnen zijn. Zo verklaart u dat u vanuit België geen contact meer hebt opgenomen met de vrouw van uw broer om naar hem te informeren (CGVS I, p. 21; CGVS II, p. 7-9).

Op basis van bovenstaande vaststellingen kan worden besloten dat u onaanemelijk weinig kunt vertellen over de tal van belangrijke aspecten die verband houden met uw verhaal over de bloedwraak die tegen u zou lopen. Daar dit aanzienlijk aantal elementen de kern van uw asielrelaas raken, kon redelijkerwijze van u worden verwacht dat u hieromtrent gedetailleerde en consistente informatie kon verschaffen, of minstens meer interesse aan de dag zou hebben gelegd, wat in casu niet het geval was. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig onderuit gehaald.

Voorts slaagde u er niet in de Belgische asielinstanties enig begin van bewijs voor te leggen dat aantoonde dat de door u ingeroepen feiten die deel uitmaken van de reden van uw vlucht uit uw herkomstland, daadwerkelijk plaatsvonden.

U legde weliswaar een kopie van de overlijdensakte van uw vader, Mu. Na., voor. Dat uw vader op 30 maart 2011 overleed wordt door mij niet betwist. Uit deze overlijdensakte kan echter niet worden opgemaakt in welke omstandigheden uw vader om het leven is gekomen.

U slaagde er verder niet in enig tastbaar bewijs voor te leggen om aan te tonen dat uw vader effectief zou zijn vermoord omwille van een bloedwraak.

U verklaarde wel dat het lichaam van uw vader na zijn dood door de politie naar het ziekenhuis werd overgebracht voor een expertise, doch kon u geen attest voorleggen van deze expertise en u zou een dergelijk attest ook niet hebben opgevraagd (CGVS I, p. 15-16; CGVS II, p. 2-3).

Evenmin legt u enig begin van bewijs voor van het moordonderzoek naar de moord uw vader dat werd uitgevoerd door de GOVD van Buynaksk (CGVS I, p. 16; CGVS II, p. 3).

Daarnaast slaagde u er niet in een tastbaar bewijs voor te leggen van de aangifte van uw oom van de verdwijning van uw broer Ni. bij de GOVD van Buynaksk op 15 december 2011, en ook een dergelijk bewijs hebt u geenszins opgevraagd (CGVS I, p. 12; CGVS II, p. 8).

U legt ook geen enkel begin van bewijs voor van de identiteit en het bestaan van uw broer Ni.

Ten slotte verklaarde u zelf op 6 januari 2012 een aangifte te hebben gedaan bij de GOVD van Buynaksk van de dreiging die u ondervond van de familie van Ab. in het kader van de bloedwraak. Uw aangifte werd aanvankelijk aanvaard. U werd naar aanleiding van deze aangifte nog twee keer opgeroepen door de GOVD van Buynaksk aan de hand van convocaties. Omdat u weigerde getuigen naar voor te brengen werd uw aangifte geannuleerd.

Noch van uw eigen aangifte, noch van de twee convocaties op uw naam die u nog kort voor uw vertrek uit uw herkomstland ontving, legt u echter enig document voor (CGVS I, p. 18-19; CGVS II, p. 9-11). Hoewel u in de loop van de asielprocedure herhaaldelijk werd gewezen op het belang van bewijsstukken (CGVS vragenlijst; CGVS convocatie; CGVS I, p. 19,22), moet worden vastgesteld dat u dergelijke documenten niet hebt voorgelegd.

Het feit dat u deze bewijsstukken niet hebt aangebracht, terwijl deze redelijkerwijze kunnen worden verwacht, getuigt van een gebrek aan medewerking van met de asielinstanties aan het onderzoek van uw asielaanvraag en vormt daarenboven een verdere bevestiging van het ongeloofwaardige karakter van uw verklaringen.

Voorts kan er geen geloof gehecht worden aan uw reisweg van Rusland naar België.

U verklaarde dat u en uw vrouw met een chauffeur met een wagen van Buynaksk naar Moskou reisden, waar jullie overstapten in een andere wagen waarmee jullie tot Kaliningrad reisden. Vanuit Kaliningrad reisden jullie ten slotte met een derde wagen verder tot in België.

De internationale paspoorten van u en uw vrouw gaf u aan de chauffeurs die u van Rusland naar België begeleidden. U hebt geen weet van eventuele (valse) visums die zouden zijn gebruikt. Bij aankomst in België vergat u jullie paspoorten terug te vragen (CGVS, p. 8-10; CGVS vrouw, p. 5-6). Jullie wisten echter niet precies waarom jullie uw internationale paspoorten dienden af te geven aan de chauffeurs die jullie van Rusland naar België begeleidden, noch of deze aan een grensovergang überhaupt werden getoond. U verklaarde dat u hierover door hen niet werd ingelicht (CGVS, p. 8-9; CGVS vrouw, p. 5). Tevens verklaarden u en uw vrouw geen afspraken te hebben gemaakt met de chauffeurs die jullie van Rusland naar België begeleidden, in geval onderweg iets mis zou lopen (CGVS, p. 10; CGVS vrouw, p. 6).

Noch u, noch uw vrouw wist verder waar jullie de EU zijn binnengekomen.

In dit verband is het bovendien opmerkelijk dat u verklaarde geen andere landen te hebben doorkruist, noch per boot te hebben gereisd, om van Moskou naar Kaliningrad te reizen, temeer gezien Kaliningrad een exclave is die grenst aan de Oostzee.

Uw vrouw verklaarde opmerkelijk genoeg onderweg van Moskou naar Kaliningrad 'Vilnius', de hoofdstad van het Schengenland Litouwen, te hebben gepasseerd (CGVS, p. 10; CGVS vrouw, p. 5).

Aangezien een dergelijke clandestiene reis een uiterst precaire onderneming is, gezien het persoonlijk belang dat jullie hadden bij het welslagen van uw vlucht uit Rusland, jegens hetwelke u verklaarde een ernstige vrees te koesteren, is het niet aannemelijk dat u en uw vrouw zo weinig konden vertellen over het traject en de organisatie van de reis.

Gezien het risico op ernstige sancties voor de smokkelaars/chauffeurs bij het ontdekken van clandestiene passagiers, is het bovendien onwaarschijnlijk dat er geen concrete afspraken werden gemaakt over wat er zou moeten gebeuren in geval van problemen onderweg, of dat jullie niet werden ingelicht over hoe jullie de grenzen clandestien zouden oversteken. Jullie zouden onderweg van Rusland naar België zelf niet in het bezit zijn geweest van een geldig reisdocument en jullie werden onderweg niet persoonlijk gecontroleerd (CGVS, p. 9-10; CGVS vrouw p. 5-6).

Deze verklaring is weinig aannemelijk.

Uit informatie waar het Commissariaat-generaal over beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles worden uitgevoerd. Het is bijgevolg quasi onmogelijk de EU of de Schengen-zone te betreden, zonder persoonlijk gecontroleerd te worden.

Er kan dan ook weinig geloof gehecht worden aan de verklaring van u en uw vrouw dat jullie zonder persoonlijke paspoortcontrole de EU zouden zijn binnengekomen (CGVS, p. 10; CGVS vrouw, p. 6). Hierdoor ontstaat het vermoeden dat jullie uw Russische internationale paspoorten bewust achterhouden voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door jullie verkregen visum voor uw reis naar België, het tijdstip en de wijze waarop jullie uit uw land vertrokken zijn of de EU zijn binnengekomen, verborgen te houden.

Deze vaststellingen tasten de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen nog verder aan.

Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat u verklaarde dat u eind juli 2011 en eind oktober 2011 door de GOVD van Buynaksk werd aangehouden en telkens enkele dagen werd vastgehouden. U kwam telkens vrij nadat uw oom S. u had vrijgekocht. U werd tijdens uw aanhoudingen aangesproken over uw broer Ni. en diens geloofsbedrijving. Ze beschuldigde u en uw broer ervan wahabieten te steunen.

U verklaarde uitdrukkelijk dat deze aanhoudingen geen deel uitmaken van de reden van uw vlucht.

U verklaarde verder geen problemen te hebben met uw autoriteiten in uw land van herkomst, en dat iedereen die zijn geloof in Dagestan min of meer praktiseert, gelijkaardige problemen kent met de ordediensten gezien de opkomst van de wahabietische strekking aldaar (CGVS I, p. 19-21, 22; CGVS II, p. 11-12).

U verklaarde evenwel dat u na uw tweede aanhouding geen gelijkaardige problemen met de ordediensten meer heeft gekend. U vermoedde immers dat zij u met rust hadden gelaten omdat bij u thuis niets bezwarend werd aangetroffen (CGVS II, p. 12).

Bovendien blijkt uit de gegevens van de Russische binnenlandse paspoorten van u en uw vrouw dat aan jullie eind november 2011 nog een internationaal paspoort werd uitgereikt, waarmee de autoriteiten jullie de toestemming verleenden het land te verlaten, en hebt u zich op 6 januari 2012 nog zelf tot de GOVD van Buynaksk gewend om een aangifte te doen van de dreiging die u ondervond in het kader van de bloedwraak, die door hen werd aanvaard (CGVS I, p. 18-19; CGVS II, p. 9-10), wat een mogelijke vervolging door de autoriteiten ten aanzien van uw persoon ondermijnt.

De overige door u en uw vrouw in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (de Russische binnenlandse paspoorten van u en uw vrouw, uw rijbewijs, de geboorteakte van uw vrouw, en uw huwelijksakte), zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Deze documenten bevatten louter informatie over de identiteit van u en uw vrouw, en uw huwelijk, die niet betwist wordt, doch niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen.

Uit het voorgaande blijkt dat er ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Bovendien, u de door u ingeroepen vervolgingsfeiten aannemelijk zouden zijn, quod non, slaagde u er niet in aannemelijk te maken waarom u zich niet probleemloos elders in de Russische Federatie zou kunnen vestigen, om uw problemen met de familie van Ab. te vermijden.

U geeft bovendien aan geen noemenswaardige problemen te hebben met de autoriteiten in uw land van herkomst (CGVS I, p. 19, 21).

U gaf aan dat men u overal zou kunnen opsporen in Rusland, en dat men met geld en connecties er alles gedaan kan krijgen (CGVS I, p. 21).

Dat de familie van Ab. u elders in de Russische Federatie zou kunnen opsporen betreft echter louter een veronderstelling die u niet hard kon maken. Minstens mocht worden verwacht dat u enige poging zou hebben ondernomen zich elders in de Russische Federatie te vestigen alvorens naar Europa te vluchten en zich te beroepen op internationale bescherming, hetgeen u heeft nagelaten te doen.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert.

Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog. De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begrensd aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen. Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers ondanks een relatieve stijging beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers erop veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Daar uw echtgenote, M.S. (O.V. 6.951.747), verklaart dat zij haar asielrelaas volledig baseert op dat van u (CGVS vrouw, p. 4), kan nog worden toegevoegd dat ook in het kader van haar asielaanvraag, besloten werd tot de weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.”

1.2.1. Blijkens de bestreden beslissing inzake verzoekster, M.S., luidt het asielrelaas als volgt:

“U bent een Russisch staatsburger van Lakse origine. U werd geboren op 15 juli 1986 in Naryshkino (provincie Orlovskaya, Rusland). In maart 2011 huwde u traditioneel en op 18 juli 2011 officieel met M.A. (O.V. 6.951.747), met wie u samen in België verblijft.

U hebt uw land van herkomst verlaten omwille van de problemen van uw man, M.A. (O.V. 6.951.747), omdat hij in Dagestan verwickeld is in een bloedwraak.

Op 30 maart 2011 werd uw schoonvader neergeschoten. Zijn lichaam werd eerst naar het ziekenhuis overgebracht voor een expertise en nadien vrijgegeven. Tijdens zijn begrafenis vernam uw man van de stadsoudsten dat zijn vader werd vermoord in het kader van een bloedwraak door één van de zonen van een voormalige medewerker van uw schoonvader die veertien jaar geleden, ondanks de tussenkomst van uw schoonvader, door een andere medewerker werd vermoord. Uw man en zijn broer, Ni., waren aanvankelijk uit op weerwraak. Uw man kwam echter tot het inzicht dat weerwraak geen nut zou hebben en de situatie enkel in stand zou houden, waarop hij van het idee afstapte. Uw schoonbroer Ni. veranderde echter niet van gedacht en vermoordde de oudste zoon van de vermoorde medewerker van uw schoonvader, I., op 18 november 2011. Op 12 december 2011 vernamen u en uw man van de vrouw van Ni. dat uw schoonbroer spoorloos verdwenen was. De oom van uw man, de jongste broer van uw schoonvader, deed drie dagen nadien een aangifte van zijn verdwijning. Tot op heden weten jullie niet waar Ni. zich bevindt. Na de verdwijning van Ni. ondernam de oom van uw man een verzoeningspoging in het kader van de bloedwraak, die echter mislukte. I., die op 18 november 2011 door uw schoonbroer Ni. werd vermoord, zou op zijn beurt door zijn familieleden gewroken worden. Omwille van deze dreiging richtte uw man zich op 6 januari 2012 tot de politie. Zijn aangifte werd echter geannuleerd, omdat uw man weigerde getuigen naar voor te brengen.

Op 29 januari 2012 vertrokken u en uw man met een chauffeur met een wagen van Buynaksk (Dagestan) naar Moskou, waar jullie met een andere chauffeur met een personenwagen doorreden naar Kaliningrad (Rusland). In Kaliningrad reden jullie ten slotte verder met een derde wagen naar België, waar jullie aankwamen op 1 februari 2012 en diezelfde dag een asielaanvraag indienden.

Na uw aankomst in België vernamen u en uw man dat de oom van uw man, de jongste broer van uw schoonvader, overleden is.

Verzoekster betwist deze motivering niet.

1.2.1. Blijkens de bestreden beslissing inzake verzoekster, M.S., luidt het asielrelaas als volgt:

“Vooreerst zij opgemerkt dat uit uw verklaringen blijkt dat de reden van uw vlucht uit uw herkomstland, volledig verbonden is aan de problemen van uw man, M.A. (O.V. 6.951.747) (CGVS, p. 4; CGVS man, p. 6).

Aangezien ik in het kader van de asielaanvraag van uw man, M.A. (O.V. 6.951.747) , de beslissing nam tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat zijn asielrelaas ongeloofwaardig werd bevonden, kan er evenmin geloof gehecht worden aan uw asielrelaas.

Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de weigeringsbeslissing ten aanzien van uw man, M.A.(O.V. 6.951.747), werd genomen, wordt verwezen naar zijn beslissing, die als volgt luidt:

“Uit uw verklaring blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten, omdat u in Dagestan verwickeld bent in een bloedwraak, met de zonen van een zekere Ab., die 14 jaar geleden in het bijzijn van uw vader werd vermoord.

U bent er echter niet in geslaagd uw asielrelaas aannemelijk te maken. Eerst en vooral kon u onaannemelijk weinig informatie verschaffen met betrekking tot het kernaspect van uw asielrelaas, met name de bloedwraak. Daarbij werd in uw hoofde tevens een manifest gebrek aan interesse te worden vastgesteld in verband met deze bloedwraak en werden enkele inconsistenties vastgesteld tussen uw opeenvolgende verklaringen.

Zo kende u de familienaam niet van Ab. en zijn drie zonen (CGVS I, p. 3-4, 13; CGVS II, p. 4), waarvan de oudste zoon uw vader op 30 maart 2011 had omgebracht om zijn eigen vader te wreken, en op zijn beurt door uw broer op 18 november 2011 werd omgebracht, waarna u, in het bijzonder sinds de verdwijning van uw broer op 12 december 2011, vreest het volgende slachtoffer in deze bloedwraak te worden (CGVS I, p. 11-18). U kende verder evenmin de voornamen van de overige zonen van Ab., die op hun beurt de dood van hun oudste broer I. zouden wreken, gezien zij geen gehoor gaven aan de verzoeningspoging die uw oom ondernam eind december 2011 (CGVS I, p. 14; CGVS II, p. 4). U wist ook niet precies waar in Makhatchkala de zonen van Ab. wonen (CGVS I, p. 13), hoewel uw broer Ni. de oudste zoon I. er wist op te sporen en hem er vermoordde (CGVS I, p. 17; CGVS II, p. 4), en uw oom S. er eind december 2011 met een delegatie van ouderen nog naartoe trok in het kader van een verzoeningspoging (CGVS I, p. 14-15; CGVS II, p. 11). U hebt hoegenaamd niet trachten te achterhalen wie uw belagers precies zijn, noch waar zij precies verblijven. U hebt zich hierover geenszins geïnformeerd bij uw oom, de stadsoudsten, of uw broer, die hier allen wel op de hoogte van zouden zijn geweest, noch bij de vrienden en ex-medewerkers van uw vader over wie u verklaarde dat zij Ab. en zijn familieleden kennen (CGVS I, p. 13-15, 16-17; CGVS II, p. 4). U verklaarde zowaar dat het voor u geen nut had te weten wie zij waren (CGVS II, p. 4). Dit is des te opmerkelijk, gezien u verklaarde een aangifte te hebben gedaan bij de stedelijke politiedienst (GOVD) op 6 januari 2012 omwille van de dreiging die u vanwege hen in het kader van de bloedwraak ondervond (CGVS I, p. 18; CGVS II, p. 10). Dat u niet weet wie uw belagers, voor wie u uit vrees voor uw leven uw land hebt verlaten, precies zijn, noch waar zij verblijven, en dat u dit op geen enkele manier hebt trachten te achterhalen alvorens zich te beroepen op internationale bescherming, is niet aannemelijk (CGVS I, p. 21; CGVS II, p. 12-13).

U kende evenmin de familienaam van Ak., die Ab. in 1997 om het leven bracht, waardoor de bloedwraak in het kader waarvan u uw land bent ontvlucht is ontstaan (CGVS I, p. 13; CGVS II, p. 5). U wist voorts niet of Ak. broers dan wel zonen had, waar zijn familie woonachtig is, noch of zij problemen kende met de familie van Ab. (CGVS II, p. 5-6), gezien Ak. rechtstreeks verantwoordelijk was voor de dood van Ab. en zijn familie na zijn dood volgens de regels van de bloedwraak in de eerste plaats gevisieerd zouden worden. Ook deze elementen hebt u allerminst trachten te achterhalen (CGVS II, p. 5). Bovendien werd in dit verband een tegenstrijdigheid opgemerkt tussen uw onderlinge verklaringen. Zo verklaarde u aanvankelijk tijdens uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal dat er geen bloedwraak werd uitgesproken tegen de familie van Ak., gezien hij zelf een natuurlijke dood stierf en hij geen kinderen zou hebben gehad (CGVS I, p. 14). Nadien verklaarde u dan weer tijdens uw tweede gehoor op het Commissariaat-generaal dat u vermoedde dat Ak. ‘een gezin’ had. Toen u werd gewezen op uw eerdere verklaring dat Ak. geen kinderen zou hebben gehad, verklaarde u niet te weten of hij dan wel kinderen had en dat u de term ‘gezin’ breder definieert (CGVS II, p. 5-6). Deze uitleg verklaart echter niet waarom u aanvankelijk verklaarde dat Ak. geen kinderen had, terwijl u later

antwoordde dat u eigenlijk niet wist of hij al dan niet een gezin had, waardoor u de vastgestelde tegenstrijdigheid bijgevolg niet opheft (CGVS I, p. 13; CGVS II, p. 5-6).

Daarnaast verklaarde u dat de stedelijke politie van Buynaksk een moordonderzoek opstartte naar de moord op uw vader. U wist hoegenaamd niet wat in het kader van dit moordonderzoek door de politie werd ondernomen, noch of het onderzoek nog steeds lopende is. U wist ook niet of de moordenaar van uw vader eventueel ooit in verdenking was gesteld door de politie. Uit uw verklaring blijkt dat u zich allerm minst hebt geïnformeerd het onderzoek van de politie naar de moord op uw vader. U verklaarde dat uw oom S., die reeds overleden is, zich met deze zaak bezig hield (CGVS I, p. 15-16; CGVS II, p. 2-3). U wist evenmin of er door de ordediensten een moordonderzoek werd opgestart naar aanleiding van de moord op I., de oudste zoon van Ab., waar uw broer Ni. verantwoordelijk voor was, en ook hierover hebt u zich geenszins geïnformeerd (CGVS I, p. 17; CGVS II, p. 5).

Ten slotte verklaarde u dat uw broer Ni. op 12 december 2011 spoorloos verdween, waarna uw oom S. op 15 december 2011 een aangifte deed van zijn verdwijning bij de GOVD van Buynaksk. U was ook in dit verband allerm minst op de hoogte van wat de stedelijke politie precies ondernomen had naar aanleiding van de aangifte van uw oom, noch wist u of een officiële zoektocht naar uw broer nog steeds lopende is, en u hebt hier op geen enkele manier naar geïnformeerd (CGVS I, p. 12; CGVS II, p. 7, 9). U verklaarde aanvankelijk wel, tijdens uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal, dat met betrekking tot de verdwijning van uw broer een opsporingsbericht werd verspreid. Tijdens uw tweede gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde u dan weer niet te weten of er een opsporingsbericht van uw verdwenen broer werd verspreid (CGVS I, p. 12; CGVS II, p. 7-8). U weet niet waar uw broer zich bevindt, noch of hij nog in leven is. Er moet worden opgemerkt dat u hierover ook inconsistente verklaringen aflegde. Tijdens uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde u te vermoeden dat uw broer de rebellen is gaan vervoegen is het bos. U zag geen andere reden die zou verklaren waarom uw broer zijn gezin zou hebben verlaten (CGVS I, p. 4-6, 21). Uit uw verklaring op Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) blijkt daarentegen dat u vermoedde dat uw broer is ondergedoken uit angst voor represailles van de familie van Ab. (DVZ, vragenlijst, vraag 3.5). Toen u werd gewezen op uw eerdere verklaring op DVZ, ontkende u dit er te hebben verklaard (CGVS I, p. 21), wat deze vastgestelde ongerijmdheid niet opheft. Ten slotte is het opmerkelijk dat u, behoudens navraag te doen bij uw vrienden in uw herkomstland, hebt nagelaten verder te informeren naar wat met uw broer is gebeurd of waar hij zou kunnen zijn. Zo verklaart u dat u vanuit België geen contact meer hebt opgenomen met de vrouw van uw broer om naar hem te informeren (CGVS I, p. 21; CGVS II, p. 7-9).

Op basis van bovenstaande vaststellingen kan worden besloten dat u onaanemelijk weinig kunt vertellen over de tal van belangrijke aspecten die verband houden met uw verhaal over de bloedwraak die tegen u zou lopen. Daar dit aanzienlijk aantal elementen de kern van uw asielrelaas raken, kon redelijkerwijze van u worden verwacht dat u hieromtrent gedetailleerde en consistente informatie kon verschaffen, of minstens meer interesse aan de dag zou hebben gelegd, wat in casu niet het geval was. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig onderuit gehaald.

Voorts slaagde u er niet in de Belgische asielinstanties enig begin van bewijs voor te leggen dat aantoonde dat de door u ingeroepen feiten die deel uitmaken van de reden van uw vlucht uit uw herkomstland, daadwerkelijk plaatsvonden. U legde weliswaar een kopie van de overlijdensakte van uw vader, Mu. Na, voor. Dat uw vader op 30 maart 2011 overleed wordt door mij niet betwist. Uit deze overlijdensakte kan echter niet worden opgemaakt in welke omstandigheden uw vader om het leven is gekomen. U slaagde er verder niet in enig tastbaar bewijs voor te leggen om aan te tonen dat uw vader effectief zou zijn vermoord omwille van een bloedwraak. U verklaarde wel dat het lichaam van uw vader na zijn dood door de politie naar het ziekenhuis werd overgebracht voor een expertise, doch kon u geen attest voorleggen van deze expertise en u zou een dergelijk attest ook niet hebben opgevraagd (CGVS I, p. 15-16; CGVS II, p. 2-3). Evenmin legt u enig begin van bewijs voor van het moordonderzoek naar de moord uw vader dat werd uitgevoerd door de GOVD van Buynaksk (CGVS I, p. 16; CGVS II, p. 3).

Daarnaast slaagde u er niet in een tastbaar bewijs voor te leggen van de aangifte van uw oom van de verdwijning van uw broer Ni. bij de GOVD van Buynaksk op 15 december 2011, en ook een dergelijk bewijs hebt u geenszins opgevraagd (CGVS I, p. 12; CGVS II, p. 8). U legt ook geen enkel begin van bewijs voor van de identiteit en het bestaan van uw broer Ni.. Ten slotte verklaarde u zelf op 6 januari 2012 een aangifte te hebben gedaan bij de GOVD van Buynaksk van de dreiging die u ondervond van de familie van Ab. in het kader van de bloedwraak. Uw aangifte werd aanvankelijk aanvaard. U werd naar aanleiding van deze aangifte nog twee keer opgeroepen door de GOVD van Buynaksk aan de hand van convocaties. Omdat u weigerde getuigen naar voor te brengen werd uw aangifte geannuleerd. Noch van uw eigen aangifte, noch van de twee convocaties op uw naam die u nog kort voor uw vertrek uit uw herkomstland ontving, legt u echter enig document voor (CGVS I, p. 18-19; CGVS II, p. 9-11). Hoewel u in de loop van de asielprocedure herhaaldelijk werd gewezen op het belang van bewijsstukken (CGVS vragenlijst; CGVS convocatie; CGVS I, p. 19,22), moet worden vastgesteld dat u

dergelijke documenten niet hebt voorgelegd. Het feit dat u deze bewijsstukken niet hebt aangebracht, terwijl deze redelijkerwijze kunnen worden verwacht, getuigt van een gebrek aan medewerking van met de asielinstanties aan het onderzoek van uw asielaanvraag en vormt daarenboven een verdere bevestiging van het ongeloofwaardige karakter van uw verklaringen.

Verder kan er geen geloof gehecht worden aan uw reisweg van Rusland naar België. U verklaarde dat u en uw vrouw met een chauffeur met een wagen van Buynaksk naar Moskou reisden, waar jullie overstapten in een andere wagen waarmee jullie tot Kaliningrad reisden. Vanuit Kaliningrad reisden jullie ten slotte met een derde wagen verder tot in België. De internationale paspoorten van u en uw vrouw gaf u aan de chauffeurs die u van Rusland naar België begeleidden. U hebt geen weet van eventuele (valse) visums die zouden zijn gebruikt. Bij aankomst in België vergat u jullie paspoorten terug te vragen (CGVS, p. 8-10; CGVS vrouw, p. 5-6). Jullie wisten echter niet precies waarom jullie uw internationale paspoorten dienden af te geven aan de chauffeurs die jullie van Rusland naar België begeleidden, noch of deze aan een grensovergang überhaupt werden getoond. U verklaarde dat u hierover door hen niet werd ingelicht (CGVS, p. 8-9; CGVS vrouw, p. 5). Tevens verklaarden u en uw vrouw geen afspraken te hebben gemaakt met de chauffeurs die jullie van Rusland naar België begeleidden, in geval onderweg iets mis zou lopen (CGVS, p. 10; CGVS vrouw, p. 6). Noch u, noch uw vrouw wist verder waar jullie de EU zijn binnengekomen. In dit verband is het bovendien opmerkelijk dat u verklaarde geen andere landen te hebben doorkruist, noch per boot te hebben gereisd, om van Moskou naar Kaliningrad te reizen, temeer gezien Kaliningrad een exclave is die grenst aan de Oostzee. Uw vrouw verklaarde opmerkelijk genoeg onderweg van Moskou naar Kaliningrad 'Vilnius', de hoofdstad van het Schengenland Litouwen, te hebben gepasseerd (CGVS, p. 10; CGVS vrouw, p. 5). Aangezien een dergelijke clandestiene reis een uiterst precaire onderneming is, gezien het persoonlijk belang dat jullie hadden bij het welslagen van uw vlucht uit Rusland, jegens hetwelke u verklaarde een ernstige vrees te koesteren, is het niet aannemelijk dat u en uw vrouw zo weinig konden vertellen over het traject en de organisatie van de reis. Gezien het risico op ernstige sancties voor de smokkelaars/chauffeurs bij het ontdekken van clandestiene passagiers, is het bovendien onwaarschijnlijk dat er geen concrete afspraken werden gemaakt over wat er zou moeten gebeuren in geval van problemen onderweg, of dat jullie niet werden ingelicht over hoe jullie de grenzen clandestien zouden oversteken. Jullie zouden onderweg van Rusland naar België zelf niet in het bezit zijn geweest van een geldig reisdocument en jullie werden onderweg niet persoonlijk gecontroleerd (CGVS, p. 9-10; CGVS vrouw p. 5-6). Deze verklaring is weinig aannemelijk. Uit informatie waar het Commissariaat-generaal over beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengenzone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles worden uitgevoerd. Het is bijgevolg quasi onmogelijk de EU of de Schengen-zone te betreden, zonder persoonlijk gecontroleerd te worden. Er kan dan ook weinig geloof gehecht worden aan de verklaring van u en uw vrouw dat jullie zonder persoonlijke paspoortcontrole de EU zouden zijn binnengekomen (CGVS, p. 10; CGVS vrouw, p. 6). Hierdoor ontstaat het vermoeden dat jullie uw Russische internationale paspoorten bewust achterhouden voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door jullie verkregen visum voor uw reis naar België, het tijdstip en de wijze waarop jullie uit uw land vertrokken zijn of de EU zijn binnengekomen, verborgen te houden. Deze vaststellingen tasten de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen nog verder aan.

Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat u verklaarde dat u eind juli 2011 en eind oktober 2011 door de GOVD van Buynaksk werd aangehouden en telkens enkele dagen werd vastgehouden. U kwam telkens vrij nadat uw oom S. u had vrijgekocht. U werd tijdens uw aanhoudingen aangesproken over uw broer Ni. en diens geloofsbedrijving. Ze beschuldigde u en uw broer ervan wahabieten te steunen. U verklaarde uitdrukkelijk dat deze aanhoudingen geen deel uitmaken van de reden van uw vlucht. U verklaarde verder geen problemen te hebben met uw autoriteiten in uw land van herkomst, en dat iedereen die zijn geloof in Dagestan min of meer praktiseert, gelijkaardige problemen kent met de ordediensten gezien de opkomst van de wahabietische strekking aldaar (CGVS I, p. 19-21, 22; CGVS II, p. 11-12). U verklaarde evenwel dat u na uw tweede aanhouding geen gelijkaardige problemen met de ordediensten meer heeft gekend. U vermoedde immers dat zij u met rust hadden gelaten omdat bij u thuis niets bezwarend werd aangetroffen (CGVS II, p. 12). Bovendien blijkt uit de gegevens van de Russische binnenlandse paspoorten van u en uw vrouw dat aan jullie eind november 2011 nog een internationaal paspoort werd uitgereikt, waarmee de autoriteiten jullie de toestemming verleenden het land te verlaten, en hebt u zich op 6 januari 2012 nog zelf tot de GOVD van Buynaksk gewend om een aangifte te doen van de dreiging die u ondervond in het kader van de bloedwraak, die door hen werd aanvaard (CGVS I, p. 18-19; CGVS II, p. 9-10), wat een mogelijke vervolging door de autoriteiten ten aanzien van uw persoon ondermijnt.

De overige door u en uw vrouw in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (de Russische binnenlandse paspoorten van u en uw vrouw, uw rijbewijs, de geboorteakte van uw

vrouw, en uw huwelijksakte), zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Deze documenten bevatten louter informatie over de identiteit van u en uw vrouw, en uw huwelijk, die niet betwist wordt, doch niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen.

Uit het voorgaande blijkt dat er ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Bovendien, u de door u ingeroepen vervolgingsfeiten aannemelijk zouden zijn, quod non, slaagde u er niet in aannemelijk te maken waarom u zich niet probleemloos elders in de Russische Federatie zou kunnen vestigen, om uw problemen met de familie van Ab. te vermijden. U geeft bovendien aan geen noemenswaardige problemen te hebben met de autoriteiten in uw land van herkomst (CGVS I, p. 19, 21). U gaf aan dat men u overal zou kunnen opsporen in Rusland, en dat men met geld en connecties er alles gedaan kan krijgen (CGVS I, p. 21). Dat de familie van Ab. u elders in de Russische Federatie zou kunnen opsporen betreft echter louter een veronderstelling die u niet hard kon maken. Minstens mocht worden verwacht dat u enige poging zou hebben ondernomen zich elders in de Russische Federatie te vestigen alvorens naar Europa te vluchten en zich te beroepen op internationale bescherming, hetgeen u heeft nagelaten te doen.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog. De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begrensd aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen. Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers ondanks een relatieve stijging beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers erop veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Daar uw echtgenote, M.S. (O.V. 6.951.747), verklaart dat zij haar asielaanvraag volledig baseert op dat van u (CGVS vrouw, p. 4), kan nog worden toegevoegd dat ook in het kader van haar asielaanvraag, besloten werd tot de weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoekers de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekers voeren in hun verzoekschrift van 27 augustus 2012 een schending in van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur waaronder het materiële motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

Ze roepen ook een manifeste appreciatiefout in, alsook een schending van artikel 1, (A) 2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag).

Verzoekers menen dat de commissaris-generaal van hen ten onrechte de erkenning van de status van vluchteling heeft geweigerd. Volgens hen heeft deze verkeerdelijk gesteld dat uit hun verklaringen niet kan worden afgeleid dat ze voldoen aan de criteria zoals vastgelegd in het Vluchtelingenverdrag.

Ze laten gelden dat in tegenstelling tot hetgeen de commissaris-generaal heeft beslist, hun verklaringen wel degelijk voldoende ernstige aanwijzingen bevatten om te besluiten tot een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag.

Verzoekers voeren aan dat ze wel degelijk gevaar lopen in Dagestan.

Ze stellen dat (zie verzoekschrift, p. 4) *“de asielaanvraag van verzoekers is gebaseerd op het feit dat zij vrezen in Dagestan het slachtoffer te zullen worden van bloedwraak en dat de autoriteiten hen daartegen niet voldoende bescherming zullen kunnen geven.”* en dat *“er geen twijfel [bestaat] dat hun leven en dat van hun kind in gevaar is in de Russische Federatie”*.

Verzoekers stellen dat hun problemen wél degelijk ernstig zijn en dat gelet op de uitvoerige uiteenzetting die ze tijdens hun verhoren van 2 april en 20 juli 2012 hebben gegeven, het vaststaat dat in hun hoofde wel degelijk een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van represailles indien ze naar Rusland moeten terugkeren.

Verzoekers voeren aan dat de commissaris-generaal de geloofwaardigheid van hun verklaringen ten onrechte in vraag heeft gesteld en stellen dat ze het niet eens zijn met de motieven van de commissaris-generaal om hen de status van vluchteling te weigeren.

Vooreerst menen ze dat hun hun persoonlijke problemen onderschat werden en dat geen of minstens te weinig rekening werd gehouden met de concrete omstandigheden en feitelijkheid ter plaatse.

Ze stellen dienaangaande dat (zie verzoekschrift, p. 4) *“In de Russische Federatie voelen verzoekers, die moeilijkheden kennen met de familie van de vermoorde Ab. en diens oudste zoon I., en die gezworen heeft zicht te zullen wreken op verzoeker en op zijn gezinsleden, zich aan hun lot overgelaten”* en wijzen erop dat dit duidelijk gebleken is uit hun verklaringen op het Commissariaat-generaal.

Vervolgens vinden verzoekers de benadering van de commissaris generaal om de weigeringsbeslissing te motiveren, daarbij verwijzend naar informatie waarover hij beschikt en waaruit zou blijken dat in Dagestan weliswaar mensenrechtenschendingen voorkomen doch dat niet alle burgers zonder onderscheid daarvan het slachtoffer zouden zijn, (zie verzoekschrift, p. 4) *“te vaag, abstract en theoretisch”* en stellen dat deze *“onvoldoende rekening (houdt) met de dagelijkse schrijnende realiteit waarin verzoekers verkeren in Dagestan”*.

Verzoekers herhalen dat de commissaris-generaal geen, of minstens te weinig rekening heeft gehouden met de concrete omstandigheden en feitelijkheid ter plaatse. De omstandigheden waarin zij in Dagestan leefden, zijn volgens hen wel degelijk van die aard dat ze zich genoodzaakt zagen om de drastische beslissing te nemen om hun land te verlaten, wat duidelijk blijkt uit hun verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal.

Ze leggen het de commissaris-generaal ook ten laste dat hij de oprechtheid van hun verklaringen in vraag stelde om reden dat deze inconsistent zouden zijn en dat ze blijf zouden geven van een manifest gebrek aan interesse in hun moeilijkheden.

De redenen die hiervoor aangehaald worden kunnen volgens verzoekers niet behouden blijven. Verzoekers menen dat (zie verzoekschrift, p. 5) *“de door het CGVS geciteerde inconsistenties onmogelijk [kunnen] worden aanzien als dermate belangrijke onderdelen in verzoekers verklaringen en niet van aard [zijn] om afbreuk te doen aan de geloofwaardigheid van zijn asielaanvraag”*.

Volgens hen kunnen de zogenaamde inconsistente verklaringen dan ook (zie verzoekschrift, p. 5) *“onmogelijk de kern van zijn asielaanvraag op zich [kunnen] aantasten”*. Volgens hen is de commissaris-generaal selectief te werk gegaan met name alleen maar in hun nadeel. Ze voeren aan dat de commissaris generaal (zie verzoekschrift, p. 5) *“geen blijk heeft gegeven van behoorlijk en zorgvuldig bestuur”* en ten onrechte onvoldoende de problemen heeft erkend die verzoekers ondervinden in de Russische Federatie.

Ze laten ook gelden dat de commissaris-generaal ook onvoldoende rekening heeft gehouden met de traumatische ervaringen die ze in Dagestan hadden opgelopen. Ze wijzen erop dat ze hun land hebben moeten verlaten op de vlucht naar een voor hen onbekende bestemming in Europa en dat (zie verzoekschrift, p. 5) *“deze traumatische ervaringen wel degelijk een redelijke verklaring [konden] bieden voor het feit dat verzoekers in de weken die daarop volgden, de gebeurtenissen hebben trachten te verwerken, uiteraard op hun eigen manier”*. Verzoekers stellen dat *“het algemeen geweten [is] dat een traumatische ervaring bij een mens kan leiden tot psychische stoornissen, waaronder verdringing, vervlakking, verandering van de bewustzijnstoestand en zelfs tot een vertekende beleving van de werkelijkheid.”*

Volgens verzoekers heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing ook ten onrechte gesteld dat aan hun opgegeven vluchtroute geen geloof kan worden gehecht.

Ze hebben verklaard dat ze met de hulp van een smokkelaar hun land ontvluchtten en stellen dienaangaande (zie verzoekschrift, p. 5): *“verzoekers versie inzake hun eigen, persoonlijke vluchtroute en wijze waarop zij persoonlijk hun land, met een wagen van Buynaksk naar Moskou, via Kaliningrad, hadden verlaten, is in ieder geval niet uitgesloten.”*

Verzoekers voeren aan menen dat de commissaris-generaal geen ernstige reden had om de vluchtroute en -wijze zonder meer als ongeloofwaardig af te wijzen (zie verzoekschrift, p. 5) *“vermits er wel degelijk een reële kans bestond dat verzoekers vluchtroute en vluchtwijze wel degelijk mogelijk waren en niet helemaal uitgesloten waren”*, waardoor de commissaris-generaal hen het voordeel van de twijfel had moeten geven.

Verzoekers voegen bij hun verzoekschrift van 27 augustus 2012 een medisch expertiseverslag (stuk 3) betreffende de moord op de vader van verzoeker.

Volgens hen bevestigt dit stuk op onbetwistbare wijze hun asielrelaas; ze stellen dat (zie verzoekschrift, p. 6) *“dit nieuwe stuk waarin melding wordt gedaan van de doodsoorzaak van verzoekers vader, die op 30 maart 2011 om het leven kwam als gevolg van schotwonden in de borst en buik, accuraat en verifieerbaar [is].”*

Verzoekers verklaren dat dit stuk pas in hun bezit is gekomen in de loop van augustus 2012, waardoor ze niet in de mogelijkheid verkeerden dit eerder, meer bepaald tijdens hun laatste verhoor op het Commissariaat-generaal, voor te leggen.

Verzoekers vragen derhalve de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor bijkomend onderzoek.

Ze stellen dat de commissaris-generaal op die manier de mogelijkheid heeft om een meer volledig onderzoek te doen rekening houdend met alle gegevens van het dossier en met hun bijkomende opmerkingen

Betreffende de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus voeren verzoekers een schending aan van artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet daar ze bij een terugkeer naar hun land van herkomst vrezen het slachtoffer te worden van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Verzoekers wijzen erop dat ze tijdens hun verhoren op het Commissariaat-generaal op voldoende wijze hebben aangetoond dat hun leven wel degelijk in gevaar is in Dagestan.

Ze herhalen dat de commissaris-generaal hun problemen in Dagestan onvoldoende heeft erkend en menen dat ze (zie verzoekschrift, p. 8) *“om evidente redenen niet meer [kunnen] terugkeren naar de Russische Federatie alwaar zij geen normaal leven zullen kunnen leiden”*. Ze stellen dat het voor hen overduidelijk is dat hun veiligheid aldaar momenteel niet gegarandeerd is.

Ze laten gelden dat de commissaris-generaal dus een manifeste beoordelingsfout heeft begaan en dat hij uit hoofde van het principe van goede rechtsbedeling alsook het zorgvuldigheidsbeginsel, een vollediger en meer grondig onderzoek had moeten besteden aan alle gegevens van het dossier en meer rekening had dienen te houden met hun argumenten. Volgens verzoekers had de commissaris-generaal hen minstens een zekere vorm van tijdelijke bescherming in België toe kunnen kennen.

Verzoekers voeren tenslotte een schending van het redelijkheidsbeginsel aan; ze stellen dienaangaande dat (zie verzoekschrift, p. 9) *“gelet op de door hen uitgewerkte argumenten tijdens hun gehoren op het CGVS, deze laatste niet in redelijkheid [kon] komen tot de door haar genomen beslissing.”*

Verzoekers besluiten dat de feitelijke gegevens in het dossier onverenigbaar zijn met het besluit van de commissaris-generaal.

Om deze redenen menen verzoekers dat de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus moeten worden vernietigd.

Ze besluiten dat (zie verzoekschrift, p. 9) *“minstens het in de huidige stand van het dossier niet mogelijk [is] om de versie van verzoekers te weren zonder dat het CGVS een grondig(er) onderzoek heeft kunnen voeren naar de gebeurtenissen die verzoekers genoodzaakt hebben hun land te ontvluchten.”*

Ze herhalen nogmaals dat hun relaas minstens een verdergaand onderzoek door de commissaris-generaal vereist.

Verzoekers vragen aan de Raad *“zodoende de beslissingen dd. 26/07/2012 vanwege het CGVS gekend onder de nummers 1211581 & 1211581B te willen vernietigen”* (zie verzoekschrift, p. 8), van hen de vluchtelingenstatus te erkennen of minstens aan hen subsidiaire bescherming toe te kennen, en *“in ondergeschikte orde het rechtsplegingsdossier van verzoekers terug over te maken aan het CGVS voor bijkomend onderzoek”* (zie verzoekschrift, p. 8).

2.2. De Raad merkt vooreerst op dat aangezien verzoekster, M.S., zich in het verzoekschrift louter baseert op het asielrelaas van verzoeker, A.M., de Raad enkel ingaat op het relaas van deze laatste.

2.3. De Raad wijst er vooreerst op dat artikel 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is.

De Raad benadrukt dat de oproeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoekster uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852).

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoekster de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.4. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.6. De commissaris-generaal stelde in zijn beslissing vast dat verzoeker onaannemelijk weinig informatie kon verschaffen met betrekking tot de bloedwraak, hét kernaspect van diens asielrelaas. Tevens stelde de commissaris-generaal een manifest gebrek aan interesse en enkele inconsistenties vast tussen de opeenvolgende verklaringen van verzoeker.

Verzoekers menen dat de motieven die de commissaris-generaal hiervoor aanhaalt, niet weerhouden kunnen worden, omdat volgens hen de inconsistenties geen betrekking hebben op belangrijke onderdelen in hun asielrelaas en deze bijgevolg de kern van hun asielaanvraag niet aantasten.

Volgens hen is de commissaris-generaal trouwens ook selectief én in hun nadeel te werk gegaan. Verzoekers voeren aan dat de commissaris-generaal geen blijk heeft gegeven van behoorlijk en zorgvuldig bestuur en onvoldoende de problemen heeft onderkend die ze ondervinden in de Russische Federatie; hij heeft bovendien onvoldoende rekening gehouden met de traumatische ervaringen die verzoekers hebben opgelopen.

De Raad is van oordeel dat de vastgestelde inconsistenties in de verklaringen van verzoeker wél degelijk pertinent zijn en de kern van het asielrelaas raken.

De onwetendheid van verzoeker omtrent zijn belagers, zijn desinteresse om hierover meer informatie te bekomen, zijn onwetendheid en tegenstrijdige verklaringen over Ak. die Ab. vermoord heeft waardoor de bloedwraak is ontstaan en de daarmee gepaard gaande desinteresse vanwege verzoeker om hierover meer te achterhalen, zijn gebrekkige kennis over het moordonderzoek op zijn vader, over de verdwijning van zijn broer Ni., zijn tegenstrijdige verklaringen hierover, en ook de desinteresse hieromtrent, houden allen verband met de bloedwraak naar aanleiding waarvan verzoekers verklaren te vrezen voor hun leven.

De Raad merkt op dat verzoekers er bovendien niet in slagen om die tegenstrijdheden en onwetendheden aangaande die kernelementen in hun asielrelaas in concreto te weerleggen.

De enkele bewering dat hun asielrelaas wél geloofwaardig is en dat de commissaris-generaal selectief en in hun nadeel tewerk is gegaan, is geen dienstig verweer. Het louter herhalen van één versie van de feiten, die in de bestreden beslissing als ongeloofwaardig werd afgedaan omwille van tegenstrijdigheden, vaagheden en incoherenties, zonder concrete elementen aan te voeren waarom die bepaalde versie de juiste zou zijn, volstaat niet om de motivering te weerleggen.

Waar verzoekers verwijzen naar hun traumatische ervaringen als verklaring voor hun tekortkomingen, wijst de Raad hen erop dat elke asielzoeker in zekere mate onder psychische druk staat; de aangehaalde gebeurtenissen zijn evenwel dermate ingrijpend en fundamenteel dat verzoeker, ondanks de eventuele traumatische ervaring, bij machte moet zijn een coherent en correct verhaal te vertellen (RvS, nr. 150.619 van 25 oktober 2005).

Bijgevolg blijft de motivering dienaangaande van de commissaris-generaal overeind en is het besluit dat *“Daar dit aanzienlijk aantal elementen de kern van uw asielrelaas raken, redelijkerwijze van u (kon) worden verwacht dat u hieromtrent gedetailleerde en consistente informatie kon verschaffen, of minstens meer interesse aan de dag zou hebben gelegd, wat in casu niet het geval was. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig onderuit gehaald”* terecht.

De commissaris-generaal stelde tevens vast dat er geen begin van bewijs werd bijgebracht van de moord op verzoekers vader omwille van bloedwraak, noch van de aangifte van de verdwijning van verzoekers broer Ni., noch met betrekking tot diens identiteit of bestaan, noch van verzoekers eigen aangifte van de dreiging van de familie van Ab., noch van de twee convocaties die daarop volgden.

Verzoekers voegden bij hun verzoekschrift een medisch expertiseverslag (stuk 3), gedateerd 31 maart 2011 -de dag van de moord op de vader- betreffende de moord op de vader van verzoeker en leggen uit dat ze pas in augustus 2012, na hun laatste verhoor op het Commissariaat-generaal, in bezit kwamen van dit stuk en dan ook niet in de mogelijkheid verkeerden om dit eerder voor te leggen zodat aan de drie cumulatieve voorwaarden van artikel 39/76, §1, 2° van de vreemdelingenwet voldaan is.

De Raad stelt vast dat bedoeld stuk 3 dat bij het verzoekschrift is gevoegd, duidelijk een fotokopie betreft waaraan geen bewijswaarde wordt toegekend gezien dergelijke stukken door knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen zijn.

De Raad merkt daarenboven ook nog op dat waar verzoeker nu een fotokopie van een medisch attest voorbrengt, hij tijdens het verhoor op 20 juli 2012 op het Commissariaat-generaal (zie het verhoorverslag, p. 3) op de vraag naar een attest van de opname van zijn vader in het ziekenhuis, heeft verklaard *“Neen, we kregen niets”* en op de vraag naar een bewijs van de expertise van de dood van zijn vader (zie p. 3) *“Neen, Hoe zou ik dat kunnen doen?”*.

De Raad bevestigt verder de bevindingen van de commissaris-generaal: *“Voorts slaagde u er niet in de Belgische asielinstanties enig begin van bewijs voor te leggen dat aantoonde dat de door u ingeroepen feiten die deel uitmaken van de reden van uw vlucht uit uw herkomstland, daadwerkelijk plaatsvonden. U legde weliswaar een kopie van de overlijdensakte van uw vader, Mu. Na., voor. Dat uw vader op 30 maart 2011 overleed wordt door mij niet betwist. Uit deze overlijdensakte kan echter niet worden opgemaakt in welke omstandigheden uw vader om het leven is gekomen. U slaagde er verder niet in enig tastbaar bewijs voor te leggen om aan te tonen dat uw vader effectief zou zijn vermoord omwille van een bloedwraak. U verklaarde wel dat het lichaam van uw vader na zijn dood door de politie naar het ziekenhuis werd overgebracht voor een expertise, doch kon u geen attest voorleggen van deze expertise en u zou een dergelijk attest ook niet hebben opgevraagd (CGVS I, p. 15-16; CGVS II, p. 2-3). Evenmin legt u enig begin van bewijs voor van het moordonderzoek naar de moord uw vader dat werd uitgevoerd door de GOVD van Buynaksk (CGVS I, p. 16; CGVS II, p. 3). Daarnaast slaagde u er niet in een tastbaar bewijs voor te leggen van de aangifte van uw oom van de verdwijning van uw broer Ni. bij de GOVD van Buynaksk op 15 december 2011, en ook een dergelijk bewijs hebt u geenszins opgevraagd (CGVS I, p. 12; CGVS II, p. 8). U legt ook geen enkel begin van bewijs voor van de identiteit en het bestaan van uw broer Ni. Ten slotte verklaarde u zelf op 6 januari 2012 een aangifte te hebben gedaan bij de GOVD van Buynaksk van de dreiging die u ondervond van de familie van Ab. in*

het kader van de bloedwraak. Uw aangifte werd aanvankelijk aanvaard. U werd naar aanleiding van deze aangifte nog twee keer opgeroepen door de GOVD van Buynaksk aan de hand van convocaties. Omdat u weigerde getuigen naar voor te brengen werd uw aangifte geannuleerd. Noch van uw eigen aangifte, noch van de twee convocaties op uw naam die u nog kort voor uw vertrek uit uw herkomstland ontving, legt u echter enig document voor (CGVS I, p. 18-19; CGVS II, p. 9-11). Hoewel u in de loop van de asielpcedure herhaaldelijk werd gewezen op het belang van bewijsstukken (CGVS vragenlijst; CGVS convocatie; CGVS I, p. 19,22), moet worden vastgesteld dat u dergelijke documenten niet hebt voorgelegd. Het feit dat u deze bewijsstukken niet hebt aangebracht, terwijl deze redelijkerwijze kunnen worden verwacht, getuigt van een gebrek aan medewerking van met de asielinstanties aan het onderzoek van uw asielaanvraag en vormt daarenboven een verdere bevestiging van het ongeloofwaardige karakter van uw verklaringen.”

Verder hechtte de commissaris-generaal geen geloof aan de door verzoekers voorgehouden reisweg en uitte het vermoeden dat verzoekers hun internationale paspoorten achterhouden voor de Belgische asielinstanties om de erin vervatte informatie verborgen te houden.

Verzoekers voeren aan dat hun versie van de vluchtroute niet uitgesloten is en er een reële kans bestaat dat die versie mogelijk was, waardoor volgens hen de commissaris-generaal geen ernstige reden had om de verklaarde vluchtroute en -wijze “zonder meer” als ongeloofwaardig af te wijzen en hij hen aldus het voordeel van de twijfel had moeten verlenen.

Indien er daadwerkelijk een reële kans zou bestaan dat verzoekers op de door hun aangegeven wijze naar België zijn gekomen -*quod non*- wijst de Raad erop dat het aan verzoekers is om die kans te bewijzen; verzoekers blijven hier in gebreke. Bijgevolg blijft de door de commissaris-generaal vastgestelde ongeloofwaardigheid aangaande de reisweg overeind: “Voorts kan er geen geloof gehecht worden aan uw reisweg van Rusland naar België. U verklaarde dat u en uw vrouw met een chauffeur met een wagen van Buynaksk naar Moskou reisden, waar jullie overstapten in een andere wagen waarmee jullie tot Kaliningrad reisden. Vanuit Kaliningrad reisden jullie ten slotte met een derde wagen verder tot in België.

De internationale paspoorten van u en uw vrouw gaf u aan de chauffeurs die u van Rusland naar België begeleidden. U hebt geen weet van eventuele (valse) visums die zouden zijn gebruikt. Bij aankomst in België vergat u jullie paspoorten terug te vragen (CGVS, p. 8-10; CGVS vrouw, p. 5-6).

Jullie wisten echter niet precies waarom jullie uw internationale paspoorten dienden af te geven aan de chauffeurs die jullie van Rusland naar België begeleidden, noch of deze aan een grensovergang überhaupt werden getoond. U verklaarde dat u hierover door hen niet werd ingelicht (CGVS, p. 8-9; CGVS vrouw, p. 5).

Tevens verklaarden u en uw vrouw geen afspraken te hebben gemaakt met de chauffeurs die jullie van Rusland naar België begeleidden, in geval onderweg iets mis zou lopen (CGVS, p. 10; CGVS vrouw, p. 6).

Noch u, noch uw vrouw wist verder waar jullie de EU zijn binnengekomen. In dit verband is het bovendien opmerkelijk dat u verklaarde geen andere landen te hebben doorkruist, noch per boot te hebben gereisd, om van Moskou naar Kaliningrad te reizen, temeer gezien Kaliningrad een exclave is die grenst aan de Oostzee. Uw vrouw verklaarde opmerkelijk genoeg onderweg van Moskou naar Kaliningrad ‘Vilnius’, de hoofdstad van het Schengenland Litouwen, te hebben gepasseerd (CGVS, p. 10; CGVS vrouw, p. 5).

Aangezien een dergelijke clandestiene reis een uiterst precaire onderneming is, gezien het persoonlijk belang dat jullie hadden bij het welslagen van uw vlucht uit Rusland, jegens hetwelke u verklaarde een ernstige vrees te koesteren, is het niet aannemelijk dat u en uw vrouw zo weinig konden vertellen over het traject en de organisatie van de reis.

Gezien het risico op ernstige sancties voor de smokkelaars/chauffeurs bij het ontdekken van clandestiene passagiers, is het bovendien onwaarschijnlijk dat er geen concrete afspraken werden gemaakt over wat er zou moeten gebeuren in geval van problemen onderweg, of dat jullie niet werden ingelicht over hoe jullie de grenzen clandestien zouden oversteken. Jullie zouden onderweg van Rusland naar België zelf niet in het bezit zijn geweest van een geldig reisdocument en jullie werden onderweg niet persoonlijk gecontroleerd (CGVS, p. 9-10; CGVS vrouw p. 5-6).

Deze verklaring is weinig aannemelijk.

Uit informatie waar het Commissariaat-generaal over beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles worden uitgevoerd. Het is bijgevolg quasi onmogelijk de EU of de Schengen-zone te betreden, zonder persoonlijk gecontroleerd te worden. Er kan dan ook weinig geloof gehecht worden aan de verklaring van u en uw vrouw dat jullie zonder persoonlijke paspoortcontrole de EU zouden zijn binnengekomen (CGVS, p. 10; CGVS vrouw, p. 6).

Hierdoor ontstaat het vermoeden dat jullie uw Russische internationale paspoorten bewust achterhouden voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door jullie verkregen visum voor uw reis naar België, het tijdstip en de wijze waarop jullie uit uw land vertrokken zijn of de EU zijn binnengekomen, verborgen te houden. Deze vaststellingen tasten de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen nog verder aan."

De commissaris-generaal merkte volledigheidshalve op dat "u verklaarde dat u eind juli 2011 en eind oktober 2011 door de GOVD van Buynaksk werd aangehouden en telkens enkele dagen werd vastgehouden. U kwam telkens vrij nadat uw oom S. u had vrijgekocht. U werd tijdens uw aanhoudingen aangesproken over uw broer Ni. en diens geloofsbedrijving. Ze beschuldigde u en uw broer ervan wahabieten te steunen. U verklaarde uitdrukkelijk dat deze aanhoudingen geen deel uitmaken van de reden van uw vlucht.

U verklaarde verder geen problemen te hebben met uw autoriteiten in uw land van herkomst, en dat iedereen die zijn geloof in Dagestan min of meer praktiseert, gelijkaardige problemen kent met de ordediensten gezien de opkomst van de wahabietische strekking aldaar (CGVS I, p. 19-21, 22; CGVS II, p. 11-12).

U verklaarde evenwel dat u na uw tweede aanhouding geen gelijkaardige problemen met de ordediensten meer heeft gekend. U vermoedde immers dat zij u met rust hadden gelaten omdat bij u thuis niets bezwarend werd aangetroffen (CGVS II, p. 12).

Bovendien blijkt uit de gegevens van de Russische binnenlandse paspoorten van u en uw vrouw dat aan jullie eind november 2011 nog een internationaal paspoort werd uitgereikt, waarmee de autoriteiten jullie de toestemming verleenden het land te verlaten, en hebt u zich op 6 januari 2012 nog zelf tot de GOVD van Buynaksk gewend om een aangifte te doen van de dreiging die u ondervond in het kader van de bloedwraak, die door hen werd aanvaard (CGVS I, p. 18-19; CGVS II, p. 9-10), wat een mogelijke vervolging door de autoriteiten ten aanzien van uw persoon ondermijnt." en dat "De overige door u en uw vrouw in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (de Russische binnenlandse paspoorten van u en uw vrouw, uw rijbewijs, de geboorteakte van uw vrouw, en uw huwelijksakte), zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Deze documenten bevatten louter informatie over de identiteit van u en uw vrouw, en uw huwelijk, die niet betwist wordt, doch niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen."

De Raad merkt op dat verzoekers geen verweer voeren tegen deze motivering waardoor deze staande blijft en door de Raad wordt overgenomen.

In hun verzoekschrift voeren verzoekers aan dat de commissaris-generaal hen heeft onderschat en geen of onvoldoende rekening heeft gehouden met de concrete omstandigheden en feiten ter plaatse. Verzoekers herhalen dat, zoals blijkt uit hun verhoren op het Commissariaat-generaal, ze moeilijkheden kennen met de familie van Ab. en dat diens zoon I., gezworen heeft zich te zullen wreken op verzoeker en zijn gezinsleden.

De Raad stelt vast dat verzoekers zich beperken tot het herhalen van eerder tijdens de verhoren voor het Commissariaat-generaal afgelegde verklaringen. Het louter herhalen van verklaringen is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissingen te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoekers toe om de motieven van de bestreden beslissingen met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoekers *in casu* in gebreke blijven.

Verzoekers stellen tenslotte nog dat de benadering van de commissaris-generaal om zijn beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus te motiveren, door zich te baseren op de informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd, en waaruit blijkt dat in Dagestan weliswaar mensenrechtenschendingen voorkomen doch dat niet alle burgers zonder onderscheid daarvan het slachtoffer zouden zijn, te vaag, abstract en theoretisch is en onvoldoende rekening houdt met de dagelijkse schrijnende realiteit waarin verzoekers in Dagestan leefden.

Ze herhalen dat de commissaris-generaal geen of onvoldoende rekening heeft gehouden met de concrete omstandigheden en feiten ter plaatse en dat, zoals zou blijken uit hun verklaringen, de omstandigheden wel degelijk van die aard waren dat verzoekers genoodzaakt waren hun land te verlaten.

De Raad wijst erop dat bedoelde informatie geenszins door de commissaris-generaal werd aangewend om de weigering van de vluchtelingenstatus op te baseren, maar wel gebruikt werd bij de beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, waarvoor de eigen omstandigheden van verzoekers geen rol spelen. Voor het overige beperken verzoekers zich tot het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen die echter niet van die aard zijn dat ze de motieven van de bestreden beslissingen kunnen ontkrachten.

De commissaris-generaal wees er in de bestreden beslissingen bovendien op dat *“u de door u ingeroepen vervolgingsfeiten aannemelijk zouden zijn, quod non, slaagde u er niet in aannemelijk te maken waarom u zich niet probleemloos elders in de Russische Federatie zou kunnen vestigen, om uw problemen met de familie van Ab. te vermijden. U geeft bovendien aan geen noemenswaardige problemen te hebben met de autoriteiten in uw land van herkomst (CGVS I, p. 19, 21).*

U gaf aan dat men u overal zou kunnen opsporen in Rusland, en dat men met geld en connecties er alles gedaan kan krijgen (CGVS I, p. 21).

Dat de familie van Ab. u elders in de Russische Federatie zou kunnen opsporen betreft echter louter een veronderstelling die u niet hard kon maken.

Minstens mocht worden verwacht dat u enige poging zou hebben ondernomen zich elders in de Russische Federatie te vestigen alvorens naar Europa te vluchten en zich te beroepen op internationale bescherming, hetgeen u heeft nagelaten te doen.”

De Raad wijst erop dat overeenkomstig artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet er inderdaad geen behoefte aan bescherming bestaat indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van verzoekers kan worden verwacht dat ze in dat deel van het land blijven. De Raad schaart zich dan ook achter het standpunt van de commissaris-generaal wat door verzoekers blijkbaar niet wordt betwist.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Vluchtelingenverdrag (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Verzoekers menen dat zij een reëel risico op ernstige schade lijden in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet daar ze bij terugkeer naar hun land van herkomst, vrezen het slachtoffer te worden van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Ze stellen dat ze tijdens hun verhoren op het Commissariaat-generaal genoegzaam hebben aangetoond dat hun leven in gevaar is in Dagestan en dat de commissaris-generaal hiermee onvoldoende rekening heeft gehouden. Ze laten gelden dat ze om evidente redenen, niet kunnen terugkeren naar hun land omdat hun veiligheid aldaar onvoldoende gegarandeerd is en besluiten dat de commissaris-generaal hen minstens een zekere vorm van tijdelijke bescherming in België had moeten toekennen.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van hun asielrelaas, kunnen verzoekers zich niet steunen op de elementen aan de basis van dit relaas teneinde aannemelijk te maken dat ze in geval van terugkeer naar hun land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet. Hun vraag hen *“een zekere vorm van tijdelijke bescherming in België te geven”* is zonder grond.

Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt daarnaast dat er in Dagestan geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.7. Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissingen op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoekers zelf aangevoerd tijdens hun verhoor op het Commissariaat-generaal, bevatten de bestreden beslissingen gedetailleerde overwegingen die deze afdoende motiveren.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de commissaris-generaal de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekers werden opgeroepen voor een verhoor, dat ze tijdens hun verhoor op het Commissariaat-generaal, afgenomen met behulp van een tolk die de Russische taal machtig is, en verzoekers werden bijgestaan door een advocaat, de kans kregen om hun asielmotieven uiteen te zetten en bewijsstukken neer te leggen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus niet geschonden

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De bestreden beslissingen staan geenszins in kennelijke wanverhouding tot de motieven waarop ze steunen. Er kan dan ook geen sprake zijn van een schending van het redelijkheidsbeginsel.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissingen te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien januari tweeduizend dertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE